

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.460 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X alias X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, en X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 april 2009 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2009.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VANCRAEYNEST en advocaat M.-C. FRÈRE die eerste verzoeker vertegenwoordigen en van tweede verzoekster, bijgestaan door voormelde advocaten, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas van eerste verzoeker, Dritan XHELITA alias Lamaj SHELQUIM, als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Vlorë en bezit u de Albanese nationaliteit. In de loop van 1997 hebben (A. M.) en (S. G.), beiden van SP-signatuur (Socialistische Partij), uw vader benaderd. In ruil voor steun aan de SP en het onder druk zetten van DP-gezinde (Democratische Partij) families, zou uw broer een job krijgen bij de douane van de haven in Vlorë. Uw vader weigerde op hun aanbod in te gaan. Er volgde een ruzie, waarna de twee terug vertrokken.

Op 1 januari 1998 omstreeks elf uur kwam een personenwagen naar uw huis gereden. Twee personen, in burger gekleed, stapten uit het voertuig. Één van hen was (A. M.), uw buurman. De andere persoon kende u niet. Later zou blijken dat het om (P. Y.) ging, de chef van de afdeling misdaadbestrijding van de politie van Vlorë. (P. Y.) plaatste een pistool tegen uw slaap en gebood u in de wagen te stappen. U vroeg (A. M.) wat de reden van hun komst was en wat zij van u wilden, maar hij gaf u geen antwoord. Op dat moment kwam uw zus (R.) naar buiten. Zij riep naar uw broer (I.) dat men u wilde meenemen. (I.) kwam de woning uitgelopen en vuurde in de lucht. Ondertussen had u het pistool waarmee u bedreigd werd, afgeweerd, en daarbij een kogel in uw hand gekregen. Bij het zien van uw broer nam (P. Y.)

u met geweld mee naar een aanpalend gebouw in opbouw, waar hij u nog een tweede schot toebracht. Uw zus trachtte u te verdedigen en stelde zich op tussen u en (P. Y.). Deze laatste vuurde een schot af dat haar in de buik trof. U zag haar onderuit zakken. (P. Y.) trof u nog een derde keer, ditmaal in uw been, zodat ook u niet meer overeind kon staan. Vanuit uw positie zag u uw broer spreken met (A. M.). (P. Y.) schoot uw broer in de rug. U werd overgebracht naar een infirmerie voor verzorging.

Daarna werd u gearresteerd door de politie en ondergebracht in de ziekenboeg van de gevangenis van Tiranë. Ook uw zus (R.) was gearresteerd. Zij bevond zich op de vrouwenafdeling van de ziekenboeg van dezelfde gevangenis.

Het was in de gevangenis van Tiranë dat u van uw moeder vernam dat uw broer was overleden aan zijn verwondingen. Ook (A. M.) had de schietpartij niet overleefd. Het tafereel had slechts vijf minuten geduurd en naast de twee dodelijke slachtoffers ook drie gewonden geëist, u, uw zus en (P. Y.).

U verklaarde dat in het gerechtelijk dossier werd geopperd dat u en uw broer een man hadden aangevallen in de haven van Vlorë, waarna de politie uw signalement had verspreid. Tevens werd in de gerechtelijke stukken over uw buurman (A. M.) gezegd dat het een politieagent betrof, terwijl u er zeker van bent dat dit niet het geval was.

Op het moment van de feiten heeft geen van de twee een legitimatie getoond. Ze hadden geen arrestatiebevel bij zich. Zij droegen geen uniform, noch verplaatsten zij zich in een politievoertuig.

Na vijf maanden voorarrest, in mei of juni 1998, werd u vrijgelaten. U kreeg wel huisarrest opgelegd.

De rechtbank van eerste aanleg van Vlorë sprak u kort nadien vrij. Na dit vonnis werden twee procureurs en een rechter in deze zaak uit hun functie ontheven.

Uw advocaat raadde u echter aan het land te verlaten. Uw veiligheid kon niet gegarandeerd worden. Ofwel zou u alsnog voor lange tijd in de gevangenis opgesloten worden, ofwel zou u gedood worden door (P. Y.) of door de familie van (A. M.).

In juni 1998 vluchtte u naar Griekenland.

Van dan af verbleef u afwisselend in Griekenland en Italië, meestal bij vrienden of familie. U beschikte in geen van beide landen over verblijfsdocumenten.

U keerde nog tweemaal, gedurende een maand tot anderhalve maand, op clandestiene wijze, terug naar Albanië. De eerste keer was in november 1999; de laatste keer in de winter van 2000 of 2001. In deze periodes leefde u ondergedoken in uw huis of bij familieleden. U trachtte zo weinig mogelijk in het openbaar te verschijnen, uit vrees om het slachtoffer te worden van een bloedwraak met de families van (P. Y.) en (A. M.).

Het proces werd – in uw afwezigheid – overgedaan in eerste aanleg voor de rechtbank van Tiranë. Opnieuw volgde een vrijspraak. Ook de rechter die dit vonnis uitsprak werd na het proces ontslagen.

In mei 2003 werd u door het Hof van Beroep van Tiranë bij verstek tot een effectieve celstraf van 18 jaar veroordeeld. Uw zus (R.) werd vrijgesproken.

U gaat ervan uit dat zowel (P. Y.), die na de feiten lijfwacht geworden was van toenmalig socialistisch premier Fatos Nano, als zijn neef (B. Y.), die een hoge functie uitoefent binnen de magistratuur in Tiranë, uw procesgang sterk beïnvloed hebben met de intentie u tot een zware straf te veroordelen.

Na uw vlucht uit Albanië is (P. Y.) u herhaaldelijk komen zoeken, zelfs tot in Griekenland, Italië en België toe. Uw familie in Albanië krijgt nog geregeld de politie over de vloer, terwijl zij ervan op de hoogte is dat u zich niet in het land bevindt. Een broer van (A. M.), die deel uitmaakt van het politiekorps van Vlorë, verklaarde openlijk dat hij op zoek was naar u.

In 2006 riep de Albanese president op televisie (A. M.) tot de held van de natie uit.

In juni 2007 kwam u een eerste keer naar België, in eerste instantie om uw documenten te laten vertalen.

Sedert 2007 maakt u het voorwerp uit van een gerechtelijk onderzoek door de federale politie van Dinant.

Nadien keerde u terug naar Italië.

In januari 2008 kwam u opnieuw naar België.

Op 8 februari 2008 werd u gearresteerd en opgesloten in de gevangenis van Vorst op beschuldiging van bendevoering en diefstal met braak.

Op 5 december 2008 vaardigde de minister van Justitie een Ministerieel Besluit uit waarin hij uw uitlevering aan de Albanese autoriteiten goedkeurde. Dit besluit werd u op 6 januari 2009 betekend.

Op 20 januari 2009 diende u een asielaanvraag in vanuit de gevangenis van Dinant.

In geval van terugkeer naar Albanië vreest u voor uw leven en voor dat van uw – in België geboren – zoon.

Jullie zouden immers beiden geïdenterd worden door de families (Y.) en (M.) in het kader van een bloedwraak.

Daarnaast vreest u de Albanese autoriteiten. Er hangt u een gevangenisstraf van 18 jaar boven het hoofd voor feiten waarvoor u volgens u onschuldig bent. U acht het bovendien niet uitgesloten dat u in de Albanese gevangenis om het leven gebracht zal worden.

U bent in het bezit van een Albanese paspoort op naam van Shkelqim Lamaj, uitgereikt op 10 april 2003. Omwille van de bloedwraak waarin u verwickeld bent, had u een andere identiteit aangenomen.

Uw advocaat legde verder nog volgende stukken neer in uw dossier: twee verzoeken tot uitlevering van de Albanese autoriteiten gericht aan de Belgische autoriteiten d.d. 24 en 30 april 2008; het proces-verbaal van de verklaringen van (P. Y.) voor het parket van de rechtbank van eerste aanleg van Vlorë d.d. 10 april 1998; het aanhoudingsmandaat voor u en uw zus uitgevaardigd door de districtsrechtbank van Vlorë d.d. 8 januari 1998; het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Tiranë d.d. 19 november 2002; de conclusies van uw advocaten in uw rechtszaak d.d. 11 november 2002; de conclusies van uw advocaten in uw rechtszaak d.d. 12 mei 2003; de conclusies van de procureur in uw rechtszaak d.d. 28 mei 2002; de verslagen van de gerechtelijk geneeskundige expertise van u, uw broer en uw zus; het vonnis van het hof van beroep van Tiranë d.d. 19 mei 2003; het oordeel van de minderheid van één van de rechters in uw rechtszaak voor het hof van beroep van Tiranë d.d. 19 mei 2003; het vonnis van het Hooggerechtshof van Tiranë d.d. 16 september 2003; het vonnis van het Grondwettelijk Hof in Tiranë d.d. 19 februari 2004; het antwoord van het Ministerie van Justitie op de klacht van uw zus d.d. 24 maart 2006; het door uw advocaten opgestelde – doch niet ingediende – verzoekschrift aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg; een krantenartikel over uw zaak in Gazeta Shqiptare d.d. 16 mei 2002; verzoeken van uw vader aan de Albanese president, de voorzitter van de ministerraad, de ambassades van Duitsland, de Verenigde Staten, Italië, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk en aan de vertegenwoordiging van de OVSE; en een transcriptie van een televisieuitzending van het programma 'openhartig' op 'News 24' d.d. 25 april 2008."

1.2. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas van tweede verzoekster, Denada MECAJ, als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Vlorë en bezit u de Albanese nationaliteit. Sedert 1995 hebt u een relatie met Dritan Xhelita (O.V. 6.235.265).

Op 2 januari 1998 kwamen (P. Y.) en (A. M.) naar de woning van uw partner. Er volgde een schietpartij waarbij (A. M.) en de broer van uw partner, (I.), het leven lieten. Uw partner zelf, diens zus (R.) en (P. Y.) liepen schotwonden op. Op het moment van de feiten bevond u zich binnen in het huis.

Dritan werd gearresteerd en overgebracht naar de gevangenis.

Nadat hij na vijf maanden voorhechtenis werd vrijgelaten, bent u samen met hem in juni 1998 naar Griekenland en vervolgens naar Italië gevlucht.

In augustus 1998 keerde u alleen terug naar Albanië.

In de daaropvolgende jaren ging u geregeld voor korte periodes uw partner bezoeken in Griekenland en Italië.

In november 2006 bent u uiteindelijk vertrokken uit Albanië.

U verbleef tot begin 2008 in Italië.

Op 20 februari 2008 bent u in België aangekomen.

Op 8 januari 2009 vroeg u hier asiel aan.

U bent uw partner gevolgd. U vreest dat uw partner en/of uw zoon het slachtoffer zullen worden van een bloedwraak in geval van een terugkeer naar Albanië en sluit niet uit zelf ook vermoord te worden.

U bent in het bezit van uw Albanees paspoort, uitgereikt d.d. 20 september 2006; het geboortecertificaat van uw zoon, uitgereikt te Brussel d.d. 19 augustus 2008; een krantenartikel uit Gazeta Shqiptare d.d. 16 mei 2002 omtrent de rechtszaak van uw partner; verslagen van de gerechtelijk geneeskundige expertise van uw partner, diens zus (R.) en diens broer (I.); en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Tiranë d.d. 19 november 2002."

1.3. De Raad stelt vast dat de beschrijving van de feiten sub. 1.1. en 1.2. door verzoekers in hun verzoekschrift van 28 april 2009 (zie p. 2-5) niet betwist wordt.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u verklaarde Albanië reeds in juni 1998 een eerste keer verlaten te hebben en vervolgens bijna tien jaar lang afwisselend in Griekenland en Italië verbleven te hebben zonder in één van deze landen een asielaanvraag in te dienen (CGVS, blz. 5-7).

Uw argumenten dat uw directe vijand van Griekse origine is en dat zowel Griekenland als Italië zich te dicht bij Albanië bevinden, zijn in deze geenszins afdoende om uw nalaten te rechtvaardigen.

Na uw eerste vertrek uit Albanië bent u nog twee keer teruggekeerd (CGVS, blz. 6).

Een terugkeer naar uw land van herkomst valt geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar datzelfde land.

Van iemand die een dergelijke vrees heeft/zo'n risico loopt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de mogelijkheden om asiel/bescherming te bekomen onmiddellijk aangrijpt.

In deze context dient verder te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag in België laattijdig hebt ingediend. Uw aanvraag dateert immers van 20 januari 2009, terwijl u zich luidens uw verklaringen reeds in juni 2007 een eerste keer op het Belgische grondgebied bevond (CGVS, blz. 6, 15).

Bovendien is het merkwaardig dat u uw asielaanvraag in België hebt ingediend twee weken na de betekening van het Ministerieel Besluit waarmee de minister van Justitie instemt met uw uitlevering aan de Albanese autoriteiten. Hierdoor rijst het vermoeden dat u de asielprocedure hebt aangewend om opportunistische redenen, in casu het verhinderen van uw uitlevering aan de Albanese autoriteiten.

Wat er ook van zij, u hebt niet aannemelijk gemaakt dat de feiten die zich voor uw huis hebben afgespeeld op nieuwjaarsdag 1998, op basis waarvan u anno 2003 door het hof van beroep van Tiranë werd veroordeeld, het gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau overstijgen.

U stelde, elf jaar na de feiten, nog steeds in het duister te tasten omtrent de reden van de komst van (P. Y.) en (A. M.) destijds (CGVS, blz. 11, 12, 14).

U haalde de ruzie tussen uw vader en (A. M.) en (S. G.) omtrent het steunen van de SP in 1997 als mogelijke oorzaak aan (CGVS, blz. 12).

Uit de door u neergelegde gerechtelijke documenten blijkt evenwel nergens dat de weigering van uw vader om steun te verlenen aan de SP aan de oorzaak zou liggen van de gebeurtenissen op nieuwjaarsdag 1998.

Zelfs in de conclusies van uw advocaten wordt hierover met geen woord gerept. Indien dit dispuut werkelijk aan de basis zou gelegen hebben van de feiten, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat er in het gerechtelijk dossier minstens naar verwezen wordt. Bovendien verklaarde u zelf nooit enige politieke activiteiten ontplooid te hebben (CGVS, blz. 8).

U stelde voorts dat u en uw familie voor 1 januari 1998 nooit problemen hebben ervaren in Albanië en behalve het verdedigen van de woning geen rol van betekenis hebben gespeeld in de onlusten anno 1997 (CGVS, blz. 12).

Als dusdanig ressorteren de feiten op basis waarvan u veroordeeld werd niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, van het toenmalige gespannen politieke klimaat geen sprake meer is en dat verschillende internationale organisaties met observatiemissies in Albanië de politieke situatie ter plekke sedert 2003 als stabiel hebben omschreven.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat noch op basis van uw verklaringen noch op basis van de door u neergelegde stukken, kan worden besloten dat u het voorwerp hebt uitgemaakt van een oneerlijke procesgang.

U haalde tal van elementen aan waaruit zou moeten blijken dat u geen eerlijke rechtsgang hebt gekend.

Zo verwees u naar de feiten op 1 januari 1998 waarbij er geen enkele legitimatie getoond werd. Er was zelfs geen indicatie dat het om politiemensen ging. Al evenmin was er een aanhoudingsmandaat (CGVS, blz. 9, 10, 12, 13). De persoon die u en uw broer zouden hebben aangevallen in de haven van Vlorë – luidens latere getuigenverklaringen in het gerechtelijke dossier, hetgeen de aanleiding zou geweest zijn tot de actie van (P. Y.) en (A. M.) – heeft zich nooit gemeld bij de autoriteiten om een klacht neer te leggen. Elf jaar na de feiten is zijn identiteit nog steeds niet bekend (CGVS, blz. 11, 14). Van uw buurman (A. M.) werd in de gerechtelijke stukken geschreven dat het een politieagent is, daar waar u er pertinent zeker van bent dat dit niet zo is (CGVS, blz. 9, 10).

Deze opwerpingen worden ook omstandig uiteengezet in de door u neergelegde conclusies van uw advocaten d.d. 11 november 2002 en 12 mei 2003.

In het verloop van uw achtereenvolgende processen ziet uzelf een manipulerende hand, dewelke geleid heeft tot het ontslag van verscheidene betrokken procureurs en rechters en tot uw veroordeling tot een celstraf van 18 jaar door het Hof van Beroep van Tiranë. U zag hierin het werk van (P. Y.) en diens neef (B. Y.), die beiden vooraanstaande functies binnen het machtsapparaat bekleedden (CGVS, blz. 12).

Echter, er dient te worden benadrukt dat u door het Hof van Beroep van Tiranë onschuldig werd bevonden voor wat betreft de moord op (A. M.).

Daarnaast kan machtsmisbruik op zich niet zonder meer gelijkgesteld worden met een vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of met een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In dit verband dient erop gewezen te worden dat nergens in de door u neergelegde documenten blijkt dat er sprake is van een politieke beïnvloeding van uw procesgang.

Met betrekking tot het door u beweerde ontslag van verscheidene procureurs en rechters in uw processen voor de rechtbanken van eerste aanleg van Vlorë en Tiranë, hebt u geen enkel begin van bewijs aangebracht om uw bewering hard te maken.

Uit de door u aangebrachte documenten blijkt duidelijk dat u toegang hebt gehad tot de hoogste rechterlijke niveaus van uw land en dat u en uw familieleden steeds werden vertegenwoordigd door verscheidene advocaten.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit het antwoord van het Albanese Ministerie van Justitie aan uw zus (R.) d.d. 24 maart 2006 blijkt dat uw rechtszaak werd behandeld door alle juridische instanties en dat de enige nog resterende mogelijkheid om een definitief vonnis te herzien erin bestaat een gemotiveerd verzoekschrift in te dienen bij het hooggerechtshof.

Voor wat betreft uw vrees gedood te worden in een Albanese gevangenis moet erop worden gewezen dat volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal de algemene situatie in Albanese gevangenissen weliswaar voor verbetering vatbaar is, doch dat deze niet van die aard is dat er sprake kan zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

U hebt geen elementen aangehaald die erop kunnen wijzen dat u in uw individuele situatie wel een reëel risico loopt op dergelijke ernstige schade zoals bepaald onder artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de bloedwraak met de families (Y.) en (M.) waarin u sedert 1998 verwickeld zou zijn en waarvan u het slachtoffer vreest te worden, en waarbij u ook een dergelijke vrees koestert voor uw zoon, moet allereerst opgemerkt worden dat uw reisgedrag niet in overeenstemming valt te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in het kader van een bloedwraak. U gaf immers aan na uw initiële vlucht uit Albanië medio 1998 nog tweemaal naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd (CGVS, blz. 6).

De geloofwaardigheid van deze bloedwraak wordt verder ondermijnd door de gebrekkige kennis van uw partner Mecaj Denada (O.V. 6.270.241) die tot november 2006 bijna onafgebroken in Albanië woonde.

Zo bleek zij – niettegenstaande het uw burens betreft – de namen van de twee broers van (A. M.) schuldig te moeten blijven (CGVS Mecaj Denada, blz. 9). Zij stelde dat iemand van uw familie een – vergeefse – verzoeningspoging had ondernomen maar kon niet zeggen wie en kon hier geen verdere details over verstrekken. Al evenmin kon zij zeggen of er een beroep werd gedaan op een verzoeningscommissie (CGVS Mecaj Denada, blz. 9-10). Gezien deze bloedwraak haar voornaamste vrees betreft, kan verwacht worden dat zij hierover meer informatie zou kunnen geven.

Hoe dan ook, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat vooral het noorden van Albanië en de hoofdstad Tiranë door het fenomeen van bloedwraak getroffen worden.

Nog volgens deze informatie treedt de Albanese overheid wel degelijk streng op tegen gevallen van bloedwraak en heeft zij hiervoor zelfs speciale politie-eenheden en rechtbanken opgericht. Zo werd op 1 januari 2004 een Serious Crime Court opgericht. Dit is een parallel systeem naast het bestaande rechtssysteem. In 2006 en 2007 werden verschillende daders van bloedvetes berecht door deze rechtbank. De strafwet werd aangepast en er werd een straf van niet minder dan 25 jaar gezet op moord met voorbedachte rade in het kader van een bloedwraak, terwijl op een gewone moord met voorbedachte rade een straf tussen de 15 en 25 jaar gevangenisstraf is voorzien. Op 7 januari 2004 werden 12 procureurs aangesteld die zich specifiek bezighouden met georganiseerde misdaad, mensenhandel, drugs en bloedwraak.

In mei 2005 keurde het parlement een wet goed die voorziet in de oprichting van een coördinatieraad die een nationale strategie moet uitstippelen in de strijd tegen bloedwraak. Voor de aanpak van het fenomeen vendetta is er samenwerking op institutioneel niveau tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht. Er is eveneens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies.

De vooruitgang in de strijd tegen vendetta blijkt voornamelijk uit de daling van het aantal moorden die toe te schrijven zijn aan bloedwraak. Door het effectievere optreden van de politie en de snellere en strengere bestraffingen van de daders ontstaat er tevens een sterk ontradend effect om wraak te nemen. De autoriteiten heropenden in 2007 eveneens verschillende onopgeloste moordzaken en misdaden in het kader van bloedvetes om een einde te maken aan de straffeloosheid.

Er kan dus geenszins gesteld worden dat de Albanese overheid geen stappen zou ondernemen om het probleem van de bloedwraak in Albanië aan te pakken.

Naast deze stappen die de Albanese autoriteiten ondernemen zijn er ook verschillende organisaties (NGO's) actief die bemiddelen in gevallen van bloedwraak. Deze verzoeningscommissies hebben bemiddelingscentra over heel Albanië, ook in Vlorë, waarvan u afkomstig bent.

De door u neergelegde documenten bevestigen de feiten begin januari 1998, dewelke voor mij niet ter discussie staan.

Deze stukken tonen verder aan dat u toegang had tot alle mogelijke rechterlijke instanties in Albanië en dat u vertegenwoordigd werd door verscheidene advocaten, maar vermogen niet een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat ook in de asielaanvraag van uw partner Mecaj Denada een beslissing van weigering van het statuut van vluchteling en weigering van het statuut van subsidiaire bescherming genomen werd."

3.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake tweede verzoekster luidt als volgt:

"Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner, Xhelita Dritan, werden uiteengezet.

In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan in het kader van uw asielaanvraag ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die in het kader van uw asielaanvraag werden neergelegd, werden in de beslissing van uw partner, zoals hierboven weergegeven, reeds besproken."

4. Uit het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekster zich voor haar asielaanvraag volledig baseert op de problemen die haar man, Dritan XHELITA, eerste verzoeker, zou hebben gekend in het land van herkomst (zie vragenlijst van 20 januari 2009, rubriek 3, vraag 5).

Tweede verzoekster bevestigde dit uitdrukkelijk ter terechtzitting.

Gezien deze samenhang wordt hierna enkel ingegaan op de motivering van de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker.

5.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker vangt aan als volgt:

"Vooreerst is het opmerkelijk dat u verklaarde Albanië reeds in juni 1998 een eerste keer verlaten te hebben en vervolgens bijna tien jaar lang afwisselend in Griekenland en Italië verbleven te hebben zonder in één van deze landen een asielaanvraag in te dienen (CGVS, blz. 5-7).

Uw argumenten dat uw directe vijand van Griekse origine is en dat zowel Griekenland als Italië zich te dicht bij Albanië bevinden, zijn in deze geenszins afdoende om uw nalaten te rechtvaardigen.

Na uw eerste vertrek uit Albanië bent u nog twee keer teruggekeerd (CGVS, blz. 6). Een terugkeer naar uw land van herkomst valt geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar datzelfde land.

Van iemand die een dergelijke vrees heeft/zo'n risico loopt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de mogelijkheden om asiel/bescherming te bekomen onmiddellijk aangrijpt.

In deze context dient verder te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag in België laattijdig hebt ingediend. Uw aanvraag dateert immers van 20 januari 2009, terwijl u zich luidens uw verklaringen reeds in juni 2007 een eerste keer op het Belgische grondgebied bevond (CGVS, blz. 6, 15).

Bovendien is het merkwaardig dat u uw asielaanvraag in België hebt ingediend twee weken na de betekening van het Ministerieel Besluit waarmee de minister van Justitie instemt met

uw uitlevering aan de Albanese autoriteiten. Hierdoor rijst het vermoeden dat u de asielprocedure hebt aangewend om opportunistische redenen, in casu het verhinderen van uw uitlevering aan de Albanese autoriteiten.”

5.2. Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift dat eerste verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in Griekenland en Italië, omdat deze landen zich te dicht bij Albanië bevinden en één van zijn belagers van Griekse origine is.

Ze leggen uit dat eerste verzoeker ergens vernomen heeft dat de Belgische overheden een asielaanvraag op objectieve wijze behandelen, en hij daarom in 2007-2008 al een eerste keer naar België kwam om documenten die hij bij het aanvragen van asiel wou voorleggen, te laten vertalen.

Ze verklaren dat zijn hechtenis in België vanaf februari 2008 eerste verzoeker belette zijn voornemen om hier asiel aan te vragen uit te voeren, aangezien hij niet wist dat hij asiel kon aanvragen tijdens zijn verblijf in de gevangenis.

Ze laten gelden dat hoe dan ook *“het gebrek aan ijver om een asielaanvraag in te dienen in ieder geval niet door de Overeenkomst van GENEVE bestraft wordt en zelfs niet in het Handboek betreffende de toepasselijke Procedures en Criteria om het statuut van vluchteling t.o.v. de Overeenkomst van 1951 te bepalen, vermeld wordt”*.

Verzoekers verklaren in hun verzoekschrift ook dat de tweevoudige terugkeer van eerste verzoeker naar Albanië, niet onverenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging, aangezien deze bezoeken telkens van korte duur waren, eerste verzoeker daarbij vermeidde zich in het openbaar te vertonen, op verschillende plaatsen bij zijn familie verbleef en deze terugreizen dateren van vóór zijn veroordeling in 2003 door het Hof van Beroep van Tiranë in zijn land van herkomst.

5.3. De Raad is van oordeel dat het gedrag van eerste verzoeker om na zijn vertrek uit zijn land in juni 1998, nog twee maal terug te keren, niet verenigbaar is met zijn beweerde vrees voor vervolging.

De Raad leest in het administratief dossier (zie verhoorverslag van 30 maart 2009, p. 5) dat eerste verzoeker verklaarde dat hij Albanië verliet in juni 1998 omdat *“De advocaat zei mij dat ik ofwel lang in de gevangenis moest gaan zitten ofwel gedood zou worden. Maar ik was niet zeker dat ik het in de gevangenis zou overleven omdat 1 rechter en twee procureurs waren ontslagen omdat zij mij vrijgelaten hadden. Een rechter en een procureur van Vlore en een procureur van Tirane”*.

Uit het administratief dossier (zie voormeld verhoorverslag, p. 6) blijkt ook dat eerste verzoeker nog *“tweemaal”* terugkeerde naar Albanië, telkens voor *“een maand, maximum anderhalve maand”*.

Eerste verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift (zie p. 8) ook dat hij bij zijn terugkeer *“op verschillende plaatsen in zijn familie werd ondergebracht”*.

De terugreizen, de duur ervan, de plaats waar hij onderdak vond, maken zijn vrees ongeloofwaardig.

Daarbij voegt zich nog de vaststelling dat hij gedurende de hele tijd dat hij afwisselend in Griekenland en in Italië -twee landen die ook de Conventie van Genève van 28 juli 1951 hebben ondertekend- verbleef, aldaar geen internationale bescherming heeft aangevraagd.

Ook blijkt dat eerste verzoeker zich omtrent de reden van het niet aanvragen van asiel in Griekenland en in Italië, daarenboven nog tegensprekt.

Terwijl hij tijdens zijn verhoor van 30 maart 2009 eerst verklaarde dat *“Ik heb niet de gelegenheid gehad om het te doen”* (zie verslag, p. 6) -en daarmee een uitleg gaf die duidelijk het ontbreken van vrees in zijn hoofde illustreerde-, gaf hij daarna als reden op dat *“mijn directe vijand is een Griek”* en dat *“Italië, Griekenland, Albanië, dat is te dichtbij. Het zijn twee buurlanden van Albanië die zeer verbonden zijn”* (zie verslag, p. 7).

Eerste verzoekers verklaringen (zie voormeld verhoorverslag, p. 6) dat *“ik heb wel gewerkt”* in Griekenland en Italië, *“Eender wat. Hout hakken, in de bouw, schilderen, alles wat zich*

aanboud. Zelfs een beetje mechaniek. Ik heb een Italiaan geholpen in een atelier. Ik had niet echt een bepaald beroep. Alles wat zich aandienende, deed ik. Zelfs sinaasappels of druiven plukken. Tuinbouw. Vanalles" tonen ook aan dat hij niet verstopt leefde zodat de kans op ontdekking van zijn illegaal verblijf reëel en derhalve de nood om asiel aan te vragen dwingend aanwezig was.

De Raad schaaft zich achter de motivering van de bestreden beslissing dat *"Van iemand die een dergelijke vrees heeft/zo'n risico loopt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de mogelijkheden om asiel/bescherming te bekomen onmiddellijk aangrijpt."*

Ook de verklaring van eerste verzoeker (zie voormeld verhoorverslag, p. 8) dat *"Ik kon asiel vragen in BE, Noorwegen of een ander land (ik denk Zweden) maar die twee andere landen waren veel duurder. Dan bleef enkel België over waar ik asiel kon aanvragen"* getuigt niet van een dringend gevoelde nood om bescherming.

Ook de vaststelling dat eerste verzoeker dan bij zijn eerste komst naar België in juni 2007-2008, naliert om effectief asiel aan te vragen (zie voormeld verhoorverslag, p. 15) is significant in dit verband.

Ook wordt vastgesteld dat ofschoon eerste verzoeker sinds januari 2008 in een Belgische strafinrichting opgesloten was, hij in het jaar 2008 naliert zijn beweerde vrees voor vervolging kenbaar te maken én aan zijn toenmalige raadsman –ter terechtzitting werd verklaard dat verzoeker voor de tenlastelegging van feiten waarop zijn voorlopige hechtenis is gebaseerd, bijstand had van een advocaat- én aan de directeur van de gevangenis die onder andere onder zijn ambtstaken het noteren van een asielaanvraag heeft (art. 50 van de voormelde wet van 15 december 1980 juncto art. 71, 2°, al. 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Daarbij voegt zich de vaststelling dat zelfs nadat aan eerste verzoeker op 6 januari 2009 het ministerieel besluit van de Minister van Justitie betekend werd (zie de verso zijde van het uitleveringsbesluit) houdende zijn uitlevering aan de Albanese autoriteiten, hij nog tot 20 januari 2009 heeft gewacht om asiel aan te vragen bij de directeur van de strafinstelling.

Eerste verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 7) tegen de motivering dienaangaande *"dat u uw asielaanvraag in België laattijdig hebt ingediend."* in de bestreden beslissing aan:

"Dat door zijn hechtenis zijn formaliteiten in fine vertraagd werden aangezien hij niet wist dat hij zijn aanvraag rechtstreeks bij de gevangenisoverheden kon indienen tot dat zijn huidige raadsman hem dit bevestigde.

Dat men kan aannemen dat hij van deze mogelijkheid niet geïnformeerd werd wanneer men de ongunstige verrassingen die zijn procedure vanaf de bij de gevangenis ingediende aanvraag geleden heeft.

Dat de raadsman van concluant verplicht werd de inrichtingshoofden van de strafinrichtingen van Dinant en Lantin toe te spreken om na te gaan of de aanvraag werd degelijk aan de Dienst gericht werd.

Dat hij eveneens verplicht werd twee maal met de Dienst contact op te nemen alvorens deze hem bevestigde dat tot het verhoor van verzoeker overgegaan zou worden."

De uitleg om het talmen van verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag goed te praten, wordt door de Raad niet aanvaard.

De Raad herinnert er aan dat verzoeker verklaarde dat hij al in 2007 het inzicht had in België asiel aan te vragen; hij kwam naar België in juni 2007 en vroeg geen asiel aan. Hij kwam naar België terug in januari 2008 en liet terug na asiel aan te vragen vooraleer dat hij op 8 februari 2008 werd gearresteerd.

De -dubbele- afwezigheid van indienen van een asielaanvraag, toen verzoeker nog in vrijheid vertoefde, gaat inderdaad zwaar in tegen zijn beweerde vrees voor vervolging.

De uitleg gegeven in het verzoekschrift, snijdt geen hout.

De afwezigheid van het indienen van een asielaanvraag in de schoenen schuiven van de gevangenisdirectie is een simpel verweer.

Het is aan de kandidaat-vluchteling om asiel aan te vragen; de gevangenisdirecteur moet, buiten de ambtstaken in dit verband (zie hoger), hem daaromtrent geen dwingende suggesties doen.

Het blijkt ook dat hij in 2008 tijdens zijn verblijf in de gevangenis bijstand had van een advocaat.

De voetstappen ondernomen door zijn huidige raadsman die aangehaald worden in het verzoekschrift (zie p. 7), betreffen praktische afspraken met betrekking tot de datum voor verhoor door de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal.

De handelwijze van verzoeker maakt zijn beweerde vrees ongeloofwaardig.

5.4. De motivering vervolgt:

“Wat er ook van zij, u hebt niet aannemelijk gemaakt dat de feiten die zich voor uw huis hebben afgespeeld op nieuwjaarsdag 1998, op basis waarvan u anno 2003 door het hof van beroep van Tiranë werd veroordeeld, het gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau overstijgen.

U stelde, elf jaar na de feiten, nog steeds in het duister te tasten omtrent de reden van de komst van (P. Y.) en (A. M.) destijds (CGVS, blz. 11, 12, 14).

U haalde de ruzie tussen uw vader en (A. M.) en (S. G.) omtrent het steunen van de SP in 1997 als mogelijke oorzaak aan (CGVS, blz. 12). Uit de door u neergelegde gerechtelijke documenten blijkt evenwel nergens dat de weigering van uw vader om steun te verlenen aan de SP aan de oorzaak zou liggen van de gebeurtenissen op nieuwjaarsdag 1998. Zelfs in de conclusies van uw advocaten wordt hierover met geen woord gerept. Indien dit dispuut werkelijk aan de basis zou gelegen hebben van de feiten, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat er in het gerechtelijk dossier minstens naar verwezen wordt. Bovendien verklaarde u zelf nooit enige politieke activiteiten ontplooid te hebben (CGVS, blz. 8).

U stelde voorts dat u en uw familie voor 1 januari 1998 nooit problemen hebben ervaren in Albanië en behalve het verdedigen van de woning geen rol van betekenis hebben gespeeld in de onlusten anno 1997 (CGVS, blz. 12).

Als dusdanig ressorteren de feiten op basis waarvan u veroordeeld werd niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, van het toenmalige gespannen politieke klimaat geen sprake meer is en dat verschillende internationale organisaties met observatiemissies in Albanië de politieke situatie ter plekke sedert 2003 als stabiel hebben omschreven.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat noch op basis van uw verklaringen noch op basis van de door u neergelegde stukken kan worden besloten dat u het voorwerp hebt uitgemaakt van een oneerlijke procesgang.

U haalde tal van elementen aan waaruit zou moeten blijken dat u geen eerlijke rechtsgang hebt gekend. Zo verwees u naar de feiten op 1 januari 1998 waarbij er geen enkele legitimatie getoond werd. Er was zelfs geen indicatie dat het om politiemensen ging. Al evenmin was er een aanhoudingsmandaat (CGVS, blz. 9, 10, 12, 13). De persoon die u en uw broer zouden hebben aangevallen in de haven van Vlorë – luidens latere getuigenverklaringen in het gerechtelijke dossier, hetgeen de aanleiding zou geweest zijn tot de actie van (P. Y.) en (A. M.) – heeft zich nooit gemeld bij de autoriteiten om een klacht neer te leggen. Elf jaar na de feiten is zijn identiteit nog steeds niet bekend (CGVS, blz. 11, 14). Van uw buurman (A. M.) werd in de gerechtelijke stukken geschreven dat het een politieagent is, daar waar u er pertinent zeker van bent dat dit niet zo is (CGVS, blz. 9, 10). Deze opwerpingen worden ook omstandig uiteengezet in de door u neergelegde conclusies van uw advocaten d.d. 11 november 2002 en 12 mei 2003.

In het verloop van uw achtereenvolgende processen ziet uzelf een manipulerende hand, dewelke geleid heeft tot het ontslag van verscheidene betrokken procureurs en rechters en tot uw veroordeling tot een celstraf van 18 jaar door het Hof van Beroep van Tiranë. U zag hierin het werk van (P. Y.) en diens neef (B. Y.), die beiden vooraanstaande functies binnen het machtsapparaat bekleedden (CGVS, blz. 12).

Echter, er dient te worden benadrukt dat u door het Hof van Beroep van Tiranë onschuldig werd bevonden voor wat betreft de moord op (A. M.).

Daarnaast kan machtsmisbruik op zich niet zonder meer gelijkgesteld worden met een vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of met een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband

dient erop gewezen te worden dat nergens in de door u neergelegde documenten blijkt dat er sprake is van een politieke beïnvloeding van uw procesgang.

Met betrekking tot het door u beweerde ontslag van verscheidene procureurs en rechters in uw processen voor de rechtbanken van eerste aanleg van Vlorë en Tiranë, hebt u geen enkel begin van bewijs aangebracht om uw bewering hard te maken.

Uit de door u aangebrachte documenten blijkt duidelijk dat u toegang hebt gehad tot de hoogste rechterlijke niveaus van uw land en dat u en uw familieleden steeds werden vertegenwoordigd door verscheidene advocaten. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit het antwoord van het Albanese Ministerie van Justitie aan uw zus (R.) d.d. 24 maart 2006 blijkt dat uw rechtszaak werd behandeld door alle juridische instanties en dat de enige nog resterende mogelijkheid om een definitief vonnis te herzien erin bestaat een gemotiveerd verzoekschrift in te dienen bij het hoogerechtshof."

5.5. Verzoekers laten in hun verzoekschrift gelden dat het logisch is dat eerste verzoeker niet kan aangeven welke de oorzaak is van de gebeurtenis op 1 januari 1998, aangezien de belagers nooit hun komst hebben verklaard.

Ze verklaren dat "het in feite over politieke redenen of doodeenvoudig schofterige redenen kan gaan; of beide" en "dat het waarschijnlijk is dat het om een poging tot ontvoering van de verzoekers met een rantsoenaanvraag gaat" (zie verzoekschrift, p. 8).

Ze voeren ter staving van deze stelling aan dat de belagers burgerkledij droegen, één van de belagers in de gerechtelijke stukken verkeerdelijk als politieagent werd aangeduid, de belagers in een burgerauto zijn gekomen, ze zich niet legitimeerden, en hun voertuig vol wapens en communicatiemateriaal lag die niet door de politie wordt gebruikt.

Er wordt aan toegevoegd "dat men eveneens moet vaststellen dat het voor de heer (Y.) niet de eerste keer was aangezien hij in een andere overval van deze aard betrokken werd toen hij bij FATOS NANO in functie was" -eerste verzoeker voegt hierover naar zijn verklaringen, informatie toe aan zijn verzoekschrift- en dat "het feit dat de vader van de verzoeker een steun aan de Socialistische Partij aan de heren (A. M.) en (S. G.) gedurende de verkiezingsperiode geweigerd heeft niet volstaat om alleen de overval van 1998 uit te leggen".

Verzoekers menen (zie verzoekschrift, p. 9) dat hun asielrelaas echter "wel degelijk binnen het kader van Overeenkomst van GENEVE valt, aangezien de Albanese staat niet bij machte geweest is om hem een voldoende bescherming tegen de heer (Y.) en zijn handlangers te verzekeren, zeer waarschijnlijk wegens de bescherming waarvan deze laatsten beschikten vanwege de partij die aan de macht was".

Ze wijzen er op (zie verzoekschrift, p. 10) dat eerste verzoeker "door de Rechtbank van VLORA na 5 maanden detentie vrijgelaten werd, vervolgens 4 jaren nodig waren om de vervolgingen in te stellen terwijl het onderzoek al lang afgesloten was, wonderlijk werd hij door een rechtbank van TIRANA berechtigd terwijl de rechtbank van VLORA tevoren territoriaal bevoegd was, hij in beroep tot een straf van 18 jaren veroordeeld werd terwijl de heer (B. Y.) bij de Hoge Raad zetelde, tijdens diezelfde periode de heer (P. Y.) als persoonlijke lijfwacht van de Eerste Minister in functie was".

Ze voegen bij hun verzoekschrift internetartikelen waaruit naar hun verklaringen blijkt dat (zie verzoekschrift, p. 10) "(P. Y.) werd in een drugshandel betrokken, hij op de ouderdom van 39 jaar geheimzinnig uit zijn functies van lijfwacht ontheven werd, (B. Y.) wel degelijk één van de rechters van de Hoge Raad van ALBANIE is, een heer (S. S.) die met de heer (Y.) bij de Hoge Raad zetelt, één van de rechters was die betreffende het ingeleid beroep tegen de beslissing van de Hoge Raad van TIRANA beraadslaagd heeft".

Ze laten gelden dat ze "heden dus bewijzen dat de functies van de heer (Y.) hen toestonden het proces gemakkelijk te beïnvloeden" en dat "zelfs indien hij feitelijk niet kan bewijzen dat zij het inderdaad gedaan hebben, het feit dat hij, na in eerste aanleg vrijgesproken te zijn geweest, toch tot 18 jaren gevangenisstraf veroordeeld werd wegens moordpoging op zulk een onbetrouwbaar persoon als de heer (P. Y.), een voldoende aanwijzing is om ervan overtuigd te zijn".

Verzoekers stellen (zie verzoekschrift, p. 9) dat het *“bijgevolg van weinig belang is dat verzoeker of zijn familie in ALBANIË politieke activiteiten hebben uitgevoerd”* en dat *“het feit dat de politieke situatie in ALBANIË sinds 2003 stabiel is eveneens niet relevant is aangezien de vervolgingen ten opzichte van verzoeker tot een veroordeling geleid hebben op dewelke de rechtsmachten zelf niet zouden kunnen terugkomen”*.

5.6. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker in het verzoekschrift beweert dat hij het voorwerp was van een poging tot ontvoering, die slecht is afgelopen aangezien de ene ontvoerder, (A. M.), gedood werd en de andere, (P. Y.), gewond werd en dat hij onterecht werd veroordeeld voor de verwonding van laatstgenoemde, een politiemann, tot 18 jaar gevangenisstraf, ten gevolge van een beïnvloeding van de procesgang door deze laatste.

De Raad stelt vast dat deze bewering de verklaringen van eerste verzoeker afgelegd tijdens zijn verhoor van 30 maart 2009 (zie verslag, p. 12) bevestigt dat *“voor mij, mijn broer, mijn familie, is (P. Y.) gekomen om te stelen, afpersing, ev gijzeling”* en dat *“er zijn verschillende elementen die naar de politiek leiden. Eerst de benoeming van (B. Y.) van Durres naar Tirane. Twee, (P. Y.) die lijfwacht wordt van Fatos Nano en daarbij, het feit dat mijn vader ruzie heeft gemaakt voor de verkiezingen met (A. M.) en (S. G.). Mijn vader zei dat hij dat niet ging doen voor hen. Ze beloofden een post bij de douane. Mijn vader heeft dat geweigerd. Zij zijn samen. Fatos Nano en (S. G.). Als er een meeting is met hen, zijn er ook lijfwachten, dan is (P.) daar ook.”*

Alhoewel eerste verzoeker verder tijdens voormeld verhoor (zie verslag, p. 13) nogmaals aangaf dat *“alles ontstaan is uit het dispuut met (A. M.) en (S. G.) en het verhaal van de gestolen stemmen”*, stelt de Raad vast dat eerste verzoeker in het verzoekschrift (zie p. 9) nu aangeeft dat dit voorval **niet** als oorzaak kan worden aanzien van de gebeurtenissen op 1 januari 1998.

De bestreden beslissing stelt hoe dan ook terecht, dat uit de vaststelling dat in de gerechtelijke documenten, en zelfs in de conclusies van zijn advocaten, die eerste verzoeker neerlegt met betrekking tot zijn strafprocedure in Albanië, nergens wordt gesproken over de weigering van zijn vader om steun te verlenen aan de SP, terdege kan worden afgeleid dat dit voorval niet aan de basis heeft gelegen van de gebeurtenissen op nieuwjaarsdag 1998.

Aangezien eerste verzoeker bovendien verklaarde dat hij in zijn land van herkomst nooit enige politieke activiteit heeft ontplooid en tevens dat hij en zijn familie vóór 1 januari 1998 nooit problemen hebben ervaren in Albanië en behalve het verdedigen van de woning geen rol van betekenis hebben gespeeld in de onlusten anno 1997, is de Raad van oordeel dat derhalve niet anders kan worden besloten dan dat de gebeurtenissen van nieuwjaarsdag 1998 een zuiver gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) karakter dragen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het arrest van het Hof van Beroep van Tiranë, waarbij eerste verzoeker veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van 18 jaar, in tegenstelling tot wat eerste verzoeker aanvoert, de gebeurtenissen van 1 januari 1998 niet kwalificeert als een uit de hand gelopen poging tot ontvoering van eerste verzoeker, maar als een politieoptreden als gevolg van aanwijzingen dat eerste verzoeker een misdrijf zou hebben gepleegd, waarbij twee doden vielen ((A. M.) en de broer van eerste verzoeker) en drie personen werden gewond, waar onder een politieambtenaar, (P. Y.), eerste verzoeker zelf en zijn zus.

De Raad is van oordeel dat het administratief dossier geen aanwijzingen bevat om te besluiten dat het Hof van Beroep bij het vellen van zijn arrest, politiek beïnvloed zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker in zijn land van herkomst wegens de gebeurtenissen van 1 januari 1998 werd aangehouden bij beslissing van 8 januari 1998 van de rechtbank van het district Vlorë, dat bij beslissing van het Hooggerechtshof van 9 juni 1998 de zaak werd doorverwezen naar de rechtbank van het district Tiranë (zie administratief dossier, stuk 19, achtste document, p. 8), dat deze rechtbank eerste verzoeker bij beslissing van 19 november 2002 vrijspak zowel voor de dood van (A. M.) als voor de

verwonding van (P. Y.), dat door het Openbaar Ministerie hoger beroep werd aangetekend tegen deze beslissing bij het Hof van Beroep van Tiranë, dat bij arrest van 19 mei 2003 eerste verzoeker onschuldig verklaarde voor de dood van (A. M.) maar schuldig verklaarde en dus veroordeelde tot een gevangenisstraf van 18 jaar voor poging tot moord op politieambtenaar (P. Y.), dat het beroep tegen dit arrest door zowel het Hooggerechtshof bij beslissing van 16 september 2003, als het Grondwettelijk Hof bij beslissing van 19 februari 2004, werd verworpen.

De Raad stelt vast dat uit geen enkele van deze gerechtelijke stukken die eerste verzoeker neerlegt een politieke beïnvloeding blijkt van het Hof van Beroep van Tiranë.

Wat de gerechtelijke stukken betreft, blijkt de stelling van eerste verzoeker dat zijn veroordeling politiek geïnspireerd zou zijn, ook niet uit het proces-verbaal van 10 april 1998 van de verklaringen van (P. Y.) voor het Parket van de rechtbank van het district Vlorë, noch uit de conclusies van 28 mei 2002 van het Parket, noch uit de verslagen van de gerechtelijke geneeskundige expertise van 2 januari 1998, van 3 januari 1998 en van 19 februari 1998, noch uit de "minderheidsnota" van 19 mei 2003 van één van de magistraten van het Hof van Beroep van Tiranë

In dit laatste stuk geeft één magistraat van het Hof enkel aan dat hij meent dat het Hof de gebeurtenissen van 1 januari 1998 niet juist beoordeelt en het Openbaar Ministerie ten onrechte geen rekening houdt met alle stukken in het dossier.

De rechter spreekt echter niet over politieke beïnvloeding van het Hof.

Enkel in de conclusies van de advocaten van eerste verzoeker van 11 november 2002 en van 12 mei 2003 en in het -niet ingediende- verzoekschrift van 14 juni 2003 van de advocaten van eerste verzoeker gericht aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, wordt gewag gemaakt van politieke druk vanwege het Openbaar Ministerie.

Gezien deze stukken uitgaan van de raadslieden van de veroordeelde, zijnde eerste verzoeker, vormen deze echter zeker geen objectief bewijs.

Naast de gerechtelijke stukken door eerste verzoeker neergelegd tijdens zijn asielprocedure, blijkt ook geen politieke beïnvloeding van het Hof van Beroep van Tiranë uit de verzoeken tot uitlevering van 24 en 30 april 2008 vanwege de Albanese autoriteiten, het antwoord van 24 maart 2006 van het Ministerie van Justitie van Albanië op de klacht van de zus van eerste verzoeker, en het artikel getiteld "*Le père: Mon fils a été tué par les flics*" van 16 mei 2002.

Politieke druk op het Hof van Beroep van Tiranë wordt wel vermeld in de verzoekschriften die de vader van eerste verzoeker richtte aan de Albanese president, aan de voorzitter van de Ministerraad, de ambassades van Duitsland, van de Verenigde Staten, van Italië, van Frankrijk en van het Verenigd Koninkrijk en aan de vertegenwoordiging van de OVSE, maar, net zoals hierboven besloten met betrekking tot de stukken ingediend door de advocaten van eerste verzoeker, wordt door de Raad aan deze stukken geen objectieve bewijswaarde gehecht gezien ze uitgaan van de vader van de veroordeelde, zijnde eerste verzoeker.

Dezelfde conclusie geldt voor de transcriptie van de televisie-uitzending van het programma "*A coeur ouvert*" van 25 april 2008, aangezien deze uitzending een initiatief vormt van de zus van eerste verzoeker.

Wat de bewering van eerste verzoeker betreft dat het Hof van Beroep van Tiranë politiek beïnvloed zou zijn geweest omdat "*de zoon van de oom langs vaderszijde van (P.), (B. Y.) [...] van Durres is hij naar Tirana gegaan en daar heeft hij het dossier naar zich toegetrokken*", merkt de Raad vooreerst op dat eerste verzoeker geen bewijzen aanbrengt van de familieband van deze persoon met zijn belager.

Uit de stukken die eerste verzoeker bij fax van 7 mei 2009 aan de Raad toezond, blijkt bovendien dat voormelde (B. Y.), ten tijde van de veroordeling van eerste verzoeker door het Hof van Beroep van Tiranë, niet "*van Durres naar Tirana*" is gegaan -zoals eerste verzoeker beweert-, aangezien deze tussen 1998 en 2005 voorzitter was van de rechtbank van het district Durres.

Voormelde zou bovendien slechts in 2005 benoemd zijn als rechter bij het Hooggerechtshof, zodat de beweringen van eerste verzoeker dat hij werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Tiranë na beïnvloeding van deze persoon als rechter van het Hooggerechtshof en

collega van rechter (S. S.) die zijn zaak bij het Hooggerechtshof heeft behandeld, geen steek houdt.

Het feit dat (P. Y.) in de jaren na de gebeurtenissen van 1 januari 1998, lijfwacht zou zijn geworden van de Eerste Minister van Albanië, daarbij een persoon zou hebben mishandeld die met zijn auto de escorte van de Eerste Minister zou zijn binnen gedrongen, in drugs zou hebben gehandeld, en uit de functie van lijfwacht van de Eerste Minister zou zijn ontslaan wegens onbekende redenen, kan naar het oordeel van de Raad bezwaarlijk het bewijs leveren van het feit dat hij de procesgang van eerste verzoeker bij het Hof van Beroep van Tiranë zou hebben kunnen beïnvloeden. De gerechtelijke stukken die eerste verzoeker neerlegt bevatten hiertoe immers geen enkele aanwijzing.

Ook de argumentatie van eerste verzoeker dat het feit dat hij, na in eerste aanleg vrijgesproken te zijn geweest, toch tot 18 jaar gevangenisstraf veroordeeld werd wegens moordpoging op zulk een onbetrouwbaar persoon als (P. Y.), een voldoende aanwijzing is om overtuigd te zijn van de politieke beïnvloeding van zijn proces bij het Hof van Beroep in Tiranë, wordt door de Raad niet aangenomen. Herhaald wordt dat uit de gerechtelijke stukken die eerste verzoeker neerlegt, nergens enige aanwijzing hiertoe blijkt.

Hiertoe kan nog worden opgemerkt dat eerste verzoeker in het arrest van 19 mei 2003 van het Hof van Beroep van Tiranë, die hem veroordeelt tot 18 jaar gevangenisstraf wegens poging tot moord op politieambtenaar (P. Y.), wordt vrijgesproken voor de moord op (A. M.).

In acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekers er niet in slagen aannemelijk te maken dat de gebeurtenissen van 1 januari 1998 enige band vertonen met de politieke overtuiging van eerste verzoeker en dat bij zijn veroordeling in dit verband door het Hof van Beroep van Tiranë dit rechtscollege politiek beïnvloed zou zijn geweest.

In de bestreden beslissing wordt trouwens terecht opgemerkt dat *“machtsmisbruik op zich niet zonder meer gelijkgesteld kan worden met een vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of met een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

Aldus besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vrees voor een aantasting van zijn leven of zijn vrijheid ten gevolge van zijn veroordeling door het Hof van Beroep van Tiranë op 19 mei 2003 tot een gevangenisstraf van achttien jaar wegens poging tot moord en bezit van een oorlogswapen en munitie, onder toepassing valt van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad komt daarbij trouwens tot hetzelfde besluit als de Belgische Minister van Justitie. Het ministerieel besluit van 5 december 2008 -dat definitief is geworden na verwerping van het annulatieberoep door de Raad van State (zie de nota van 7 mei 2009)- genomen na gunstig advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel, stelt immers:

“Attendu que les faits reprochés à l'intéressé ne revêtent pas de caractère politique et qu'ils ne sont pas connexes à un crime ou à un délit politique.”

“Overwegende dat de aan betrokkene ten laste gelegde feiten, geen politiek karakter hebben en niet samenhangen met een misdrijf of met een politiek delict.” (vrije vertaling).
en nog:

“Attendu encore qu'il n'existe pas en l'espèce de raisons sérieuses de croire que la demande d'extradition, motivée par une infraction de droit commun, ait été présentée aux fins de poursuivre ou de punir la personne réclamée pour des considérations de race, de religion, de nationalité ou d'opinions politiques ou que la situation de cette personne risque d'être aggravée pour l'une ou l'autre de ces raisons.”

“Overwegende dat er in onderhavig geval geen ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het verzoek tot uitlevering, gemotiveerd door een inbreuk op het gemeen recht, ingegeven is ten einde de persoon te vervolgen of te straffen omwille van zijn ras, zijn religie,

zijn nationaliteit of zijn politieke overtuiging, noch dat de toestand van deze persoon dreigt verergerd te worden om een of andere van deze redenen.” (vrije vertaling).

Het stuk, een uitdraai van 10 mei 2009 van een internetartikel van “Shqip”, door verzoekers neergelegd ter terechtzitting van 11 mei 2009, en volgens hun verklaring een bericht dat eerste verzoeker op het punt staat door de Belgische overheden aan Albanië te worden uitgeleverd- wordt door de Raad niet in overweging genomen gezien het niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal zoals vereist in artikel 8 PR RVV.

5.7. De motivering vervolgt:

“Voor wat betreft uw vrees gedood te worden in een Albanese gevangenis moet erop worden gewezen dat volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal de algemene situatie in Albanese gevangenissen weliswaar voor verbetering vatbaar is, doch dat deze niet van die aard is dat er sprake kan zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. U hebt geen elementen aangehaald die erop kunnen wijzen dat u in uw individuele situatie wel een reëel risico loopt op dergelijke ernstige schade zoals bepaald onder artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet.”

5.8. De Raad stelt vast dat verzoeker dit deel van de motivering van de bestreden beslissing niet betwist. De Raad schaart zich er achter en maakt het tot de zijne.

Voormeld ministerieel van 5 december 2008besluit overweegt trouwens ook dienaangaande: *“Attendu, enfin, qu’il n’existe pas plus en l’espèce de risques sérieux que la personne soit, en cas d’extradition, soumise dans l’Etat requérant à un déni de justice flagrant, ni à la torture ou à des traitements inhumains ou dégradants.”*

“Overwegende ten slotte dat er in onderhavig geval, geen ernstig risico bestaat dat de persoon in geval van uitlevering, onderworpen wordt in de Staat die de uitlevering vraagt, aan flagrante rechtsweigering, noch aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen.” (vrije vertaling).

5.9. De motivering stelt verder:

“Met betrekking tot de bloedwraak met de families (Y.) en (M.) waarin u sedert 1998 verwickeld zou zijn en waarvan u het slachtoffer vreest te worden, en waarbij u ook een dergelijke vrees koestert voor uw zoon, moet allereerst opgemerkt worden dat uw reisgedrag niet in overeenstemming valt te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in het kader van een bloedwraak.

U gaf immers aan na uw initiële vlucht uit Albanië medio 1998 nog tweemaal naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd (CGVS, blz. 6).

De geloofwaardigheid van deze bloedwraak wordt verder ondermijnd door de gebrekkige kennis van uw partner Mecaj Denada (O.V. 6.270.241) die tot november 2006 bijna onafgebroken in Albanië woonde.

Zo bleek zij – niettegenstaande het uw burens betreft – de namen van de twee broers van (A. M.) schuldig te moeten blijven (CGVS Mecaj Denada, blz. 9). Zij stelde dat iemand van uw familie een – vergeefse – verzoeningspoging had ondernomen maar kon niet zeggen wie en kon hier geen verdere details over verstrekken. Al evenmin kon zij zeggen of er een beroep werd gedaan op een verzoeningscommissie (CGVS Mecaj Denada, blz. 9-10). Gezien deze bloedwraak haar voornaamste vrees betreft, kan verwacht worden dat zij hierover meer informatie zou kunnen geven.

Hoe dan ook, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat vooral het noorden van Albanië en de hoofdstad Tiranë door het fenomeen van bloedwraak getroffen worden.

Nog volgens deze informatie treedt de Albanese overheid wel degelijk streng op tegen gevallen van bloedwraak en heeft zij hiervoor zelfs speciale politie-eenheden en rechtbanken opgericht. Zo werd op 1 januari 2004 een Serious Crime Court opgericht. Dit is een parallel systeem naast het bestaande rechtssysteem. In 2006 en 2007 werden verschillende daders van bloedvetes berecht door deze rechtbank. De strafwet werd aangepast en er werd een

straf van niet minder dan 25 jaar gezet op moord met voorbedachte rade in het kader van een bloedwraak, terwijl op een gewone moord met voorbedachte rade een straf tussen de 15 en 25 jaar gevangenisstraf is voorzien. Op 7 januari 2004 werden 12 procureurs aangesteld die zich specifiek bezighouden met georganiseerde misdaad, mensenhandel, drugs en bloedwraak. In mei 2005 keurde het parlement een wet goed die voorziet in de oprichting van een coördinatieraad die een nationale strategie moet uitstippelen in de strijd tegen bloedwraak. Voor de aanpak van het fenomeen vendetta is er samenwerking op institutioneel niveau tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht. Er is eveneens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. De vooruitgang in de strijd tegen vendetta blijkt voornamelijk uit de daling van het aantal moorden die toe te schrijven zijn aan bloedwraak. Door het effectievere optreden van de politie en de snellere en strengere bestraffingen van de daders ontstaat er tevens een sterk ontradend effect om wraak te nemen. De autoriteiten heropenden in 2007 eveneens verschillende onopgeloste moordzaken en misdaden in het kader van bloedvetes om een einde te maken aan de straffeloosheid.

Er kan dus geenszins gesteld worden dat de Albanese overheid geen stappen zou ondernemen om het probleem van de bloedwraak in Albanië aan te pakken. Naast deze stappen die de Albanese autoriteiten ondernemen zijn er ook verschillende organisaties (NGO's) actief die bemiddelen in gevallen van bloedwraak. Deze verzoeningscommissies hebben bemiddelingscentra over heel Albanië, ook in Vlorë, waarvan u afkomstig bent."

5.10. Verzoekers laten in hun verzoekschrift gelden dat ze op het Commissariaat-generaal onvoldoende werden verhoord over hun vrees het slachtoffer te worden van een bloedwraak; *"dat de verzoeker in ieder geval hieromtrent niet langdurig verhoord werd, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster (sic) beweert."* (zie verzoekschrift, p. 11).

Ze stellen dat eerste verzoeker bij terugkeer naar Albanië, vermoedelijk in een gevangenis zal belanden, waar het voor de broers (M.) en voor (P. Y.) *"dus mogelijk is om verzoeker in deze gevangenis te bereiken, om nog maar te zwijgen van het gemeenschappelijk kind hetzij zij achten dat de straf "voldoende" is."* (zie verzoekschrift, p. 11).

5.11. De Raad herhaalt dat uit het voorgaande niet is gebleken dat (P. Y.) de veroordeling heeft beïnvloed; eerste verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat voormelde hem nog in de gevangenis zou willen treffen.

De Raad stelt vast dat verzoekers daarnaast niet ingaan op de motivering van de bestreden beslissing sub. 5.9. De Raad schaaft zich er achter en maakt ze tot de zijne.

Eerst en vooral maakt de onwetendheid van tweede verzoekster -die tot november 2006 bijna onafgebroken in Vlorë verbleef- omtrent de beweerde bloedwraak, het bestaan van deze bloedwraak ongeloofwaardig.

Bovendien meent de Raad dat eerste verzoeker, gelet op de bij het administratief dossier gevoegde informatie aangaande de bloedwraak, niet aannemelijk maakt dat hij geen bescherming kan krijgen.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekers wel degelijk werden ondervraagd over deze bloedwraak (zie o.a. verhoorverslag van eerste verzoeker van 30 maart 2009, p. 13-14; zie verhoorverslag van tweede verzoekster van 3 april 2009, p. 9-10).

5.12. De motivering eindigt als volgt:

"De door u neergelegde documenten bevestigen de feiten begin januari 1998, dewelke voor mij niet ter discussie staan. Deze stukken tonen verder aan dat u toegang had tot alle mogelijke rechterlijke instanties in Albanië en dat u vertegenwoordigd werd door verscheidene advocaten, maar vermogen niet een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat ook in de asielaanvraag van uw partner Mecaj Denada een beslissing van weigering van het statuut van vluchteling en weigering van het statuut van subsidiaire bescherming genomen werd."

5.13. De Raad stelt vast dat verzoekers dit deel van de motivering van de bestreden beslissing niet betwisten. De Raad schaaft zich er achter en maakt ze tot de zijne.

De Raad merkt nog op dat het valse paspoort, op naam van “Lamaj Shkelqim”, van eerste verzoeker, het paspoort van tweede verzoekster en de geboorteakte van hun zoon, louter gegevens betreffen die niets afdoen aan de beoordeling door de Raad.

5.14. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers niet aannemelijk maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

6.1. Verzoekers vragen in ondergeschikte om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ze verwijzen hiertoe naar hun asielrelaas.

6.2. De Raad herhaalt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij verwikkeld zijn in een geval van bloedwraak.

Verzoekers maken daarnaast niet aannemelijk dat de veroordeling van eerste verzoeker door het Hof van Beroep van Tiranë een onmenselijke of vernederende bestraffing uitmaakt in de zin van artikel 48/4, §2, b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ook wordt verwezen naar de motivering (sub 5.8.) van het ministerieel besluit van 5 december 2008.

Verzoekers brengen geen andere gegevens aan waaruit een reëel risico op ernstige schade blijkt in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad hiertoe over enige aanwijzing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 15 mei 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.